

Bratři a sestry,

„Vy všichni, kteří žijíte, pojdte k vodě, i když jste bez peněz, pojdte, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko!“. Kdybyste našli na dveřích jednoho obchůdku cedulku s těmito slovy, určitě byste byli překvapení... a asi i nedůvěřiví. Mysleli byste si, že to nemůže být pravda, že je to určitě nějaký reklamní trik, že někde dole bude v malém písmu uvedena skrytá podmínka, která to ve skutečnosti znemožňuje. Možná, že se to týká jenom některých lidí, kteří už předtím zaplatili velký paušál, nebo že to bude platit jenom od půlnoci do 5 hodin ráno, kdy je obchůdek stejně zavřený nebo podobná neuskutečnitelná podmínka. Ale pokud budete hledat v Bibli, nenajdete tam žádné takové skryté podmínky. Možná tam v malém písmu najdete poznámky, ale to jsou vysvětlivky, ne podmínky. Láska a velkorysost Boží jsou bezpodmínečné. Není v tom žádný reklamní trik. Bůh nám opravdu nabízí své dary a svou spásu zdarma. Bůh nebere, jenom dává, On *se* dává. A chce být ve vztahu s námi, uzavírá s námi smlouvu: „Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi“. A slovo „smlouva“ v Bibli nemá nic společného s obchodováním. Je to smlouva lásky, smlouva mezi manželem a manželkou: „Zasnoubím se s tebou navěky“ říká Hospodin v knize proroka Ozeáše, když chce obnovit smlouvu, kterou lid opustil.

A možná si neuvědomujeme, jaké štěstí máme, že máme takového Boha. Ostatní náboženství jsou způsobem, jak hledat Boha, nebo hlavně, jak hledat, co chce Bůh od nás. Křesťanství (se židovstvím) je jediné náboženství, ve kterém Bůh sám hledá člověka, ale ne proto, aby mu především řekl, co má dělat, aby mu dal zákon, ale proto, aby se sám zjevil jako milující Bůh a aby se zavázal s člověkem ve „věčné smlouvě“. V křesťanství není na prvním místě zákon, ale vztah mezi Bohem a člověkem, smlouva. Bůh se nám dává a zároveň nám dává svou lásku zdarma, bez podmínek. Ani desatero není podmínka. Desatero přikázání není důležité pro Boha, ale pro nás. Je to 10 slov, která nám Bůh dává, ne proto, aby on byl spokojený, ale proto, abychom my byli šťastní. Desatero není podmínkou, aby nás Bůh miloval, ale je odpovědí na jeho lásku.

V Evangelii také vidíme, jak Ježíš, Syn Boží, rozdává své dary. Tady to jsou chleby a ryby, ale jsou zde znamením, že Bůh se o nás stará, že nám chce dát všechno, co potřebujeme. Zdarma, jenom proto, že nás miluje. A když to všechno dostáváme, máme důvod k vděčnosti. Láska k Bohu a k bližním (ta dvě hlavní přikázání) patří k této vděčnosti. Co se týká lásky k Bohu, je asi jisté: jak bychom mohli nemilovat takového Boha, který nám dává všechno a dává i sám sebe? Co se týká bližního, to může být trochu problematictější. Možná nás onen bližní nemiluje, tak jak potom můžeme milovat my jeho? Ale v Evangelii nám

Ježíš ukazuje jeden ze způsobů jak, když říká učedníkům: „Vy jim dejte jíst!“. Co mohou dát zástupům, když nemají skoro nic (jen 5 chlebů a dvě ryby)? Co mohou dát, to jsou dary, které dostávají od Pána, a které mají rozdávat dál. Ještě jednou: to není podmínka, ale je to výzva pro nás všechny: proč bychom nemohli rozdávat dál to, co nám Bůh dává, a nechat ho, aby to rozmnožil? Často si říkáme, že nemáme co dát (jenom pět chlebů a dvě ryby), ale máme přeci tu lásku, kterou nám Bůh štědrě daruje a také všechny dary, které jsou s ní spojeny (například víru, naději, radost, pokoj...). Můžeme to vše dát těm, kteří to potřebují, těm, kterým chybí právě láska, víra, naděje, radost, pokoj... A když začínáme rozdávat a sdílet to, co jsme dostali, zázrak rozmnožení chlebů se opakuje. Bůh rozmnožuje to málo, co dáváme, aby nasýtil zástupy kolem nás. Tak se rozšířila církev v průběhu dějin a tak se může nadále dít i v naší době.

Když byl židovský lid na poušti dostával od Boha každý den „manu“. Ale museli ji sníst v tentýž den, protože, když se pokusili udělat si zásoby, mana shnila. Možná je to podobně s dary, které dostáváme od Boha. Pokud je nerozdáváme, ale chceme si udělat zásoby, shnijí. Znáte rozdíl mezi Galilejským mořem a Mrtvým mořem? Galilejské moře dostává vodu z řeky Jordán, ale voda jím jenom prochází a proudí dál. Galilejské moře vodu pouští dál. A Galilejské moře je hodně živé, je v něm mnoho ryb. Mrtvé moře také dostává vodu z Jordánu, ale voda neproudí dál, Mrtvé moře ji nerozdává. A proto je mrtvé, je hodně slané a není v něm žádný život.

Kterému moři se chceme podobat? Galilejskému nebo Mrtvému moři? Jak můžeme konkrétně v našem životě odpovědět na Ježíšovou výzvu: „Vy jim dejte jíst“?

Prosme o milost nenechat si pro sebe lásku a všechny dary, které dostáváme od Boha, a rozdávat je těm, kteří je kolem nás potřebují.

Amen